

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 kwietnia 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 3 kwietnia 2014 r. odmówił W. K. prawa do zmiany wysokości podstawy wymiaru emerytury. W uzasadnieniu wskazano, że złożone przez ubezpieczonego dokumenty nie zawierają informacji o ilości przepracowanych godzin zatem nie mogą być podstawą do ponownego ustalenia podstawy wymiaru a tym samym wysokości emerytury /decyzja k. 123/124 akt ZUS plik II/.

W dniu 19 maja 2014 r. wnioskodawca złożył odwołanie od powyższej decyzji wnosząc o przeliczenie emerytury z uwzględnieniem zarobków wynikających z angaży. Podniósł, że pracował na podstawie delegacji na terenie całego kraju w akordzie po 10 godzin dziennie a czasem w większym wymiarze. Wskazał, że w drugiej połowie 1976 r. został oddelegowany do Maroka na budowę Zakładu (...), natomiast listy płac za okres od października 1963 r. do 1977 r. zostały zniszczone. Podał też, że od 1980 r. do momentu przejścia na emeryturę pracował na terenie Ł. – (...) ul. (...) /odwołanie k. 2-2 odw./

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie argumentując, że złożone przez wnioskodawcę angaże i karta obiegowa za lata 1963, 1966, 1972, 1973, 1975, 1977 i 1978 nie mogą stanowić podstawy do ponownego obliczenia wysokości wynagrodzenia, gdyż zawierają informację o wynagrodzeniu wnioskodawcy liczoną w stawce godzinowej natomiast nie zawierają informacji o ilości faktycznie przepracowanych przez wnioskodawcę godzin. Podniósł też, że na podstawie decyzji z dnia 17 października 2001 r. organ rentowy po rozpatrzeniu wniosku z dnia 5 października 2001 r. przyznał wnioskodawcy emeryturę od dnia 7 października 2001 r. z zaznaczeniem, że wypłata nastąpi od 1 listopada 2001 r., tj. od ustania zatrudnienia. Wnioskodawca udokumentował wynagrodzenia za lata 1977-2000 na podstawie zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wystawionego przez (...) Sp. z o.o. w likwidacji. Wysokość świadczenia ustalono na podstawie art. 53 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia tj. z lat 1977-1982, 1985-1992, 1995-2000. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 87,61% (natomiast wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 10 kolejnych lat kalendarzowych tj. z lat 1985-1994 wyniósł 77,98%), przyjęto kwotę bazową w wysokości 1683,27 złotych. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru przez kwotę bazową wyniosła 1.474,71 zł. Wysokość emerytury wyniosła 1.125,99 zł. Organ wskazał także, że na podstawie decyzji z dnia 18 września 2009 r. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 2 września 2009 r. organ rentowy odmówił wnioskodawcy przeliczenia wysokości świadczenia w oparciu o art. 15 ust. 2a cytowanej ustawy bowiem do obliczenia świadczenia została przyjęta podstawa wymiaru z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia tj. z lat 1977-1982, 1985-1992, 1995-2000, jako udokumentowanych wymaganymi dowodami /odpowiedź na odwołanie k. 3-3 odw./.

Na rozprawie z dnia 16 grudnia 2014 r. pełnomocnik wnioskodawcy poparł odwołanie wnioskodawcy, wnosząc o przeliczenie emerytury z uwzględnieniem zarobków uzyskiwanych w latach 1963-1976 (wynikających z angaży za okres od października 1963 r. do grudnia 1976 r.), za które organ rentowy przyjął wynagrodzenie minimalne. Pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania /e-protokół rozprawy z 16.12.2014 r. 00:01:02-00:11:09 – płyta CD k. 18/.

Na rozprawie z dnia 16 czerwca 2015 r. pełnomocnik wnioskodawcy poparł odwołanie, wnosząc o przeliczenie emerytury z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia z uwzględnieniem zarobków uzyskiwanych w latach 1963-1976 (wynikających z angaży znajdujące się w aktach osobowych wnioskodawcy), to jest w okresie od 23 października 1963 r. do grudnia 1965 r. -minimalną płacę, od 1 stycznia 1966 r. – stawkę 6,00 zł za godzinę, od 1 stycznia 1972 r. – 8,00 zł za godzinę, od 1 maja 1973 r. - 10,50 zł za godzinę, od 1 sierpnia 1973 r. - 12,00 zł za godzinę, od 1 lutego 1975 r. - 13,50 zł za godzinę, od 4 grudnia 1975 r. - 15,00 zł za godzinę, od 1 sierpnia 1976 r. - 18,50 zł za godzinę, oraz w okresie od 1 września 1976 r. do 31 grudnia 1976 r. -minimalną płacę. Pełnomocnik ZUS

wniósł o oddalenie odwołania /e-protokół rozprawy z 16.06.2015 r. 00:00:50-00:14:55, 00:17:47-00:18:33 – płyta CD k.71/.

Na rozprawie z dnia 17 września 2015 r. pełnomocnik wnioskodawcy poparł odwołanie. Pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania /e-protokół rozprawy z 17.09.2015 r. 00:00:52-00:02:08, 00:20:04-00:20:09 – płyta CD k.79/.

Na rozprawie z dnia 8 marca 2016 r. pełnomocnik wnioskodawcy poparł odwołanie, wnosząc o przyjęcie do ustalenia wysokości emerytury wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 88,53 % Pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania /e-protokół rozprawy z 08.03.2016 r. 00:00:51-00:08:09– płyta CD k. 91/.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W. K. urodził się w dniu (...) W dniu 5 października 2001 roku złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury /bezsporne, a nadto wniosek k. 1-1 odw. plik II akt ZUS/

Decyzją z dnia 17 października 2001 r. organ rentowy przyznał wnioskodawcy emeryturę od dnia 7 października 2001 r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego z zaznaczeniem, że wypłata nastąpi od 1 listopada 2001 r., tj. od ustania zatrudnienia, na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia tj. z lat 1977-1982, 1985-1992, 1995-2000. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 87,61%, przyjęto kwotę bazową w wysokości 1683,27 złotych. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru przez kwotę bazową wyniosła 1.474,71 zł. Wysokość emerytury wyniosła 1.125,99 zł. /decyzje k. 21/22, 33/34, 47/48, 49/50, plik II akt ZUS/

W dniu 2 września 2009 r. wnioskodawca wniósł o ponowne przeliczenie emerytury z uwzględnieniem minimalnej płacy za okres zatrudnienia, za który nie zachowała się dokumentacja płacowa /wniosek k. 71/72 akt ZUS plik II/

Decyzją z dnia 18 września 2009 r. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 2 września 2009 r. organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do ponownego przeliczenia wysokości świadczenia w oparciu o art. 2 ust. 1-2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych bowiem do obliczenia świadczenia została przyjęta podstawa wymiaru z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia tj. z lat 1977-1982, 1985-1992, 1995-2000, jako udokumentowanych wymaganymi dowodami /decyzja k. 89/90 akt ZUS plik II./.

W dniu 4 kwietnia 2014 r. wnioskodawca wniósł o ponowne ustalenie wysokości emerytury z uwzględnieniem angażu w firmie (...) sp. z o.o. /wniosek k. 105/106 akt ZUS plik II/

W okresie od 23 października 1963 r. do 31 października 2001 r. wnioskodawca był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. w likwidacji w Ł. (uprzednio Fabryka (...)) w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowiskach kolejno spawacza, konserwatora – ślusarza i robotnika transportowego. W okresie od 26 marca 1983 r. do 4 listopada 1984 r. pobierał rentę z tytułu niezdolności do pracy /świadcstwo pracy z 31.10.2001 r. karta bez nr akt osobowych wnioskodawcy – w kopercie k. 58/.

Zaświadczeniami o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 20 września 2001 r. udokumentowane zostały zarobki wnioskodawcy za lata 1977-2000. Zaświadczenia zostały wystawione na podstawie list płac /zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu karty bez nr akt osobowych wnioskodawcy – w kopercie k. 58 oraz k. 5 – 5 odw., 7-8 akt ZUS plik II/.

Z okresów pracy w (...) sp. z o.o., za które zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu nie zostało sporządzone, zachowały się angaże określające kategorię zaszeregowania i godzinową stawkę wynagradzania. Zgodnie z nimi wynagrodzenie wnioskodawcy wynosiło:

- od 1 stycznia 1966 r. na stanowisku pomocy ślusarza – wynagrodzenie w III kategorii zaszeregowania, to jest 6,00 zł za godzinę, określone w Układzie Zbiorowym Pracy w Budownictwie;

- od 1 stycznia 1972 r. na stanowisku spawacza – wynagrodzenie w VI kategorii zaszeregowania, to jest 8,00 zł za godzinę, określone w Układzie Zbiorowym Pracy w Budownictwie;

- od 1 maja 1973 r. na stanowisku spawacza – wynagrodzenie w VI kategorii zaszeregowania, to jest 10,50 zł za godzinę;

- od 1 sierpnia 1973 r. na stanowisku spawacza – wynagrodzenie w VII kategorii zaszeregowania, to jest 12,00 zł za godzinę, określone w Układzie Zbiorowym Pracy w Budownictwie plus protokół dodatkowy;

- od 1 lutego 1975 r. na stanowisku spawacza – wynagrodzenie w VIII kategorii zaszeregowania, to jest 13,50 zł za godzinę, określone w Układzie Zbiorowym Pracy w Budownictwie;

- od 4 grudnia 1975 r. na stanowisku spawacza (przeniesiony z Oddziału Budowlano-Montażowego do Oddziału W-2)– wynagrodzenie w VIII kategorii zaszeregowania, to jest 15,00 zł za godzinę plus premia regulaminowa zgodnie z układem Zbiorowym Pracy (...) Maszynowego;

- od 1 sierpnia 1976 r. na stanowisku spawacza – wynagrodzenie w VIII kategorii zaszeregowania (tabela III), to jest 18,50 zł za godzinę plus premia regulaminowa, określone w uchwale nr 90/76 Rady Ministrów /angaże z 23.10.1963r., 1.01.1966 r., 12.01.1972 r., 25.05.1973 r., 25.07.1973 r., 18.04.1975 r., 8.12.1975 r., 16.07.1976 r., karta obiegowa z 23.10.1963 r., zaświadczenia kwalifikacyjne z 1.03.1965 r., 4.05.1965 r., 12.01.1972 r. karty bez nr akt osobowych wnioskodawcy – w kopercie k. 58/.

Na podstawie umowy o pracę z dnia 1 września 1976 r. zawartej z w/w pracodawcą wnioskodawca został zatrudniony na okres 6 miesięcy, licząc od dnia przekroczenia granicy (...), na stanowisku montera przy realizacji kontraktu na montaż zbiorników do Maroka. Nie określono wysokości wynagrodzenia /umowa o pracę k. 35-36/.

Na podstawie powyższej umowy o pracę wnioskodawca pracował w Maroku od 1 września 1976 r. do 31 grudnia 1976 r. w pełnym wymiarze czasu pracy /zeznania wnioskodawcy – e-protokół rozprawy z 17.09.2015 r. 00:18:08-00:20:04 – płyta CD k. 79 w zw. z e-protokół rozprawy z 16.12.2014 r. 00:11:09-00:12:54 – płyta CD k. 18 i w zw. z k. 38/

Przy przyjęciu, iż:

I) za okres od 23 października 1963 r. do 31 sierpnia 1976 r. podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w najkorzystniejszym wariantcie stanowiło wynagrodzenie obliczone według stawek, wynikających z zachowanych angaży (to jest od 1 stycznia 1966 r. - 6,00 zł za godzinę, od 1 stycznia 1972 r. - 8,00 zł za godzinę, od 1 maja 1973 r. - 10,50 zł za godzinę, od 1 sierpnia 1973 r. - 12,00 zł za godzinę, od 1 lutego 1975 r. - 13,50 zł za godzinę, od 4 grudnia 1975 r. - 15,00 zł za godzinę, od 1 sierpnia 1976 r. do 31 sierpnia 1976 r. - 18,50 zł / okres zatrudnienia w Maroku/), a za okres, w którym wynagrodzenie nie było określone tj. okres od 23 października 1963 r. do 31 grudnia 1965 r. płaca minimalna w jgu, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru składek z najkorzystniejszych 20 lat kalendarzowych 1973-2003 (tj. 1973, 1974, 1977-1982, 1985-1991, 1996-2000) wyniósł 88,53 %;

II) za okres od 23 października 1963 r. do 31 grudnia 1976 r. podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w najkorzystniejszym wariantcie stanowiło wynagrodzenie obliczone według stawek, wynikających z zachowanych angaży (to jest od 1 stycznia 1966 r. - 6,00 zł za godzinę, od 1 stycznia 1972 r. - 8,00 zł za godzinę, od 1 maja 1973 r. - 10,50 zł za godzinę, od 1 sierpnia 1973 r. - 12,00 zł za godzinę, od 1 lutego 1975 r. - 13,50 zł za godzinę, od 4 grudnia 1975 r. - 15,00 zł za godzinę, od 1 sierpnia 1976 r. do 31 sierpnia 1976 r. - 18,50 zł), a za okres, w którym wynagrodzenie nie było określone tj. okres od 23 października 1963 r. do 31 grudnia 1965 r. oraz okres od 1 września 1976 r. do 31 grudnia 1976 r. / okres zatrudnienia w Maroku/ płaca minimalna w jgu, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru składek z najkorzystniejszych 20 lat kalendarzowych 1973-2003 (tj. 1973, 1974, 1977-1982, 1985-1991, 1996-2000) wyniósł 88,53 %

Przyjęte do wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 88,53 % wynagrodzenia w poszczególnych latach wyniosły:

- w 1973 r. – 24.147,00 złotych;
- w 1974 r. – 28.032,00 złotych;
- w 1977 r. – 62.724,00 złotych;
- w 1978 r. – 62.978,00 złotych;
- w 1979 r. – 86.697,00 złotych;
- w 1980 r. – 80.363,00 złotych;
- w 1981 r. – 96.282,00 złotych;
- w 1982 r. -112.738,00 złotych;
- w 1985 r. -228.841,00 złotych;
- w 1986 r. -274.548,00 złotych;
- w 1987 r. -296.131,00 złotych;
- w 1988 r. -508.087,00 złotych;
- w 1989 r. -2.319.117,00 złotych;
- w 1990 r. -9.897.679,00 złotych;
- w 1991 r. -14.610.643,00 złotych;
- w 1996 r. – 7.483,29 złotych;
- w 1997 r. – 8.584,08 złotych;
- w 1998 r. -13.208,70 złotych ;
- w 1999 r. -16.325,87 złotych;
- w 2000 r. -15.783,27 złotych /wyliczenia ZUS karty bez nr plik II akt ZUS, pismo ZUS k. 86/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił przede wszystkim na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy w postaci angażu z (...) Sp. z o.o. w likwidacji w Ł., oraz akt rentowych, a także częściowo zeznań wnioskodawcy.

Zeznań wnioskodawcy i zgłoszonego świadka T. B. Sąd nie uznał za wiarygodne w zakresie w jakim zeznawali oni o wysokości wynagrodzenia wnioskodawcy w okresie od 1 września 1976 r. do 31 grudnia 1976 r. podczas delegacji wnioskodawcy w Maroku. Twierdzenia ich, odnośnie wysokości wynagrodzenia otrzymywanego przez wnioskodawcę w okresie zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. w likwidacji w Ł. przy montażu zbiorników do Maroka są niespójne. Wnioskodawca zeznał bowiem, że otrzymywał 1190 dirchamów miesięcznie z kolei świadek zeznał, że wynagrodzenie wprawdzie przekraczało kwotę 1.000 dirchamów jednocześnie jednak nie był stanie z uwagi na upływ czasu określić dokładnej kwoty wynagrodzenia. Przede wszystkim jednak świadek T. B. jako czasokres pobytu w Maroku podał okres 3 miesięcy w 1978 r. co stoi w sprzeczności z zeznaniami wnioskodawcy i umową o pracę (w Maroku), z których

wynika, że praca ta odbywała się przez okres czterech ostatnich miesięcy 1976 r. Wnioskodawca w toku sądowego postępowania odwoławczego nie przedłożył żadnych dokumentów płacowych z powyższego okresu.

Podkreślić także należy, że wnioskodawca nie kwestionował dokonanych przez organ rentowy wyliczeń.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołanie wnioskodawcy zasługuje częściowo na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku poz. 748, ze zm.) prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Stosownie do brzmienia art. 111 wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

- 1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,
- 2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,
- 3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

W myśl art. 15 ust. 1 podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176. Natomiast stosownie do brzmienia ust. 2a tego samego przepisu, jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy. Z kolei na podstawie ust. 6 omawianego przepisu na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Jak stanowi art. 15 ust. 4 w/w ustawy w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

1. oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych,
2. oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia, ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu,

3. oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty, oraz

4. mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19, przy czym wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250%, jednakże przy ponownym przeliczeniu wysokości emerytury należy mieć na względzie,

iż zgodnie z art. 111 ust. 2 ustawy uwzględnia się kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia.

Przytoczone zasady postępowania – w świetle uchwały Sądu Najwyższego z dnia

7 maja 2003 r. sygn. III UZP 2/03 (OSNP 2003/14/338) - tak przy ustalaniu prawa do świadczenia, jak i jego przeliczaniu, pozwalają na ogólną uwagę, iż zamiarem ustawodawcy było umożliwienie ubezpieczonym dokonanie wyboru, w ramach prawa, najkorzystniejszego z ich punktu widzenia okresu, z którego podstawa wymiaru składek ubezpieczeniowych, będzie stanowić podstawę wymiaru świadczenia.

Zgodnie z § 21 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i (Dz. U. z 2011 r. Nr 237 poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Wskazana tu regulacja, wyrażona także w poprzednio obowiązującym Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10 poz. 49 ze zm.) wyznacza kierunek postępowania dowodowego, nie oznacza to jednak, aby wysokość uzyskiwanego uposażenia nie mogła być wskazana i w inny sposób, tak przy pomocy pisemnych środków dowodowych pochodzących od pracodawcy, czy też nawet dowodów pośrednich, nie wyłączając zeznań świadków - aczkolwiek wskazujących wprost na wysokość wynagrodzenia danego zainteresowanego (tak m. in. SN w wyroku z 25.07.1997 r. - II UKN 186/97, OSNAP 1998/11/324 a także SA w Warszawie wyrok z dnia 4.03.1997 r. - III AUa 105/97, Apel. W-wa 1997/2/7 SA w Rzeszowie z dnia 27.06.1995 r.- III Aur 177/95, OSA 1996/10/32, czy SA w Białymstoku III Aur 294/93, PS - wkład. 1994/3/6).

Należy podkreślić, iż Sąd nie jest związany ograniczeniami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organami rentowymi, co wynika z treści art. 473 k.p.c. i sprawia,

że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane i ich dopuszczenie za celowe.

Dlatego, w niniejszej sprawie Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe obejmujące analizę dokumentacji związanej ze spornymi okresami pracy wnioskodawcy, w tym przede wszystkim akt osobowych, zeznań wnioskodawcy i świadka T. B., co pozwoliło w sposób wszechstronny przeanalizować zasadność jego żądania.

Wnioskodawca zażądał uwzględnienia, przy ustalaniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury faktycznych wynagrodzeń, jakie otrzymywał w okresie zatrudnienia od 1963 r. do 1976 r., będąc zatrudnionym w (...) Sp. z o.o. w likwidacji w Ł. (uprzednio Fabryka (...)) od 23 października 1963 r. do 31 października 2001 r. m.in. na podstawie stawek godzinowych wynikających z zachowanych angaży.

W ocenie Sądu, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego należy uwzględnić, w odniesieniu do niebudzącego żadnych wątpliwości zatrudnienia wnioskodawcy na cały etat w (...) Sp. z o.o. w likwidacji w Ł. kwoty wynagrodzenia wyliczonego w oparciu o stawkę godzinową, tj. iloczynu stawki godzinowej i 46 godzinnego tygodnia pracy, przy czym wynagrodzenia w okresach zatrudnienia wnioskodawcy w latach 1977 -2000 na podstawie zachowanych zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu organ rentowy jako bezsporne uwzględnił już w toku postępowania przed ZUS-em. Sporny był zatem okres od 1963 r. do 1976 r., w którym organ rentowy jako podstawę do ustalenia świadczenia przyjął wynagrodzenie minimalne.

Sąd mając na uwadze wszechstronne zbadanie sprawy zobowiązał organ rentowy do przeliczenia emerytury w najkorzystniejszym jej wariantcie, przy przyjęciu kwot wynagrodzenia obliczonego na podstawie angaży z uwzględnieniem stawek godzinowych w nich wskazanych. W ocenie Sądu takie wyliczenia pozwalają ustalić przynajmniej taką wysokość wynagrodzenia, jaką wnioskodawca w spornych okresach niewątpliwie otrzymywał i w pewnym stopniu zaspokoi poczucie krzywdy wnioskodawcy, który nie może udokumentować kwot rzeczywiście osiąganego wynagrodzenia, z uwagi na brak pełnej dokumentacji płacowej.

Organ rentowy dokonał stosownego wyliczenia wysokości zarobków za sporne okresy w (...) Sp. z o.o. w likwidacji w Ł. oraz wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru. Niewątpliwie również przejęte do obliczenia lata 1973-2003 (tj. 1973, 1974, 1977-1982, 1985-1991, 1996-2000) są najkorzystniejszymi z całego okresu zatrudnienia wnioskodawcy. Tak wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 88,53 % i jest korzystniejszy od dotychczasowego (87,61%).

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 i § 2 k.p.c., orzekł jak w punkcie 1 sentencji.

Podkreślić należy, że wnioskodawca domagał się wzięcia pod uwagę lat 1963-1976, jednakże udokumentował swe wynagrodzenie za pośrednictwem angaży określających stawkę godzinową dopiero od dnia 1 stycznia 1966 r., tymczasem za okres od 23 października 1963 r. do 31 grudnia 1965 r. organ rentowy już wcześniej przyjął dla wnioskodawcy wynagrodzenie minimalne, a zatem w tej części roszczenie wnioskodawcy okazało się niezasadne, wobec czego jego odwołanie w tym zakresie podlegało oddaleniu (pkt 2 sentencji).

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi ZUS, wypożyczając akta rentowe.